

Башляра: поєднання метафор нарциса та фенікса влучно завершують розгляд феномену тексту-письма.

Висновки досить вдало підсумовують результати дослідження, логічно та вмотивовано впливають із цікавого й фахово проаналізованого матеріалу: Юлія Павленко визначає місце творів, про які йшлося в монографії, у корпусі текстів-письма про Себе французької літератури, та пояснює механізм залучення реального читача у процес конструювання ідентичності суб'єкта, запрограмований цим типом роману.

Оцінюючи монографію "Чорнильна історія. Письмо про Себе фікційного суб'єкта (на матеріалі французького роману XVIII – початку XXI ст.)", варто сказати, що рецензована праця, безсумнівно, буде цікавою для науковців,

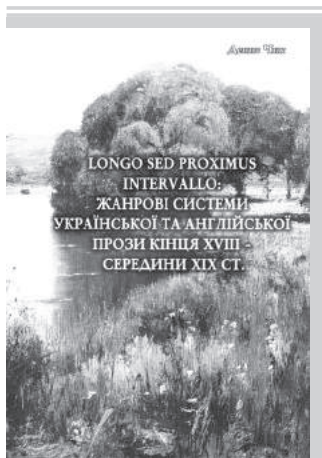
учителів, студентів, найширшого кола читачів, зацікавлених у французькій літературі та заявленій проблематиці. Адже вона не лише висвітлює художні особливості письма про Себе фікційного суб'єкта, а й дає змогу побачити в історії літератури інопростір, необхідний людині для пізнання. Ю. Павленко володіє здатністю говорити про складні речі простою і зрозумілою для всіх мовою, тому й пересічний читач знайде для себе в цій монографії багато цікавого.

Рецензована праця важлива тим, що вона показує приклад уважного читання як класики, так і літературних новинок, пропонує модель аналізу художнього простору, визначеного роботою письма фікційного суб'єкта, акцентує аспекти утвердження письма про Себе як антропологічної лабораторії.

Олександр Гон

м. Київ

Отримано 12 червня 2018 р.

Чик Д. Longo sed proximus intervallo: жанрові системи української та англійської прози кінця XVIII — середини XIX ст.: монографія / [наук. ред. В. А. Зарва]. — ФОР Цюпак А. А., Хмельницький, 2017. — 356 с.

У центрі уваги автора — проза українських (В. Наріжний, О. Сомов, М. Гоголь, Г. Квітка-Основ'яненко, Є. Гребінка, П. Куліш, Т. Шевченко, О. Стороженко та ін.) й англійських письменників (М. Г. Льюїс, Енн Редкліф, В. Г. Айрленд, Джейн Остен, Дж. Мор'є, Марія Еджворт, В. Скотт, Ч. Діккенс, В. М. Теккерей та ін.), яка розглядається у призмі компаративної жанрології. Основна мета дослідження — побудова типології жанрових систем. Окрему увагу приділено теоретичним і методологічним аспектам генези уявлень про жанрову систему, термінологічному дискурсу та специфіці формування прозових жанрів української літератури окресленого періоду. Серед проаналізованих явищ — проблема формування канону в українській літературі, образ «благородного розбійника» в романтичній прозі першої половини — середини XIX ст., пародіювання топосу готичного замку, топос відьомства, мотив інцесту, жанри фейлетону, «фізіологічного нарису», крутійського роману, міфологічний код романів виховання, жанровий різновид «роману великої дороги», жанрові особливості історичного роману, жанровий різновид сімейного роману-хроніки.

О. Б.

Наші
презентації